

2 octombrie – 8 octombrie

Lecția de istorie a lui Moise

Textul de memorat: „Toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei, și stânca era Hristos.” (1 Corinteni 10:3-4)

„Iată cuvintele pe care le-a spus Moise întregului Israel” (Deuteronomul 1:1). Așa începe cartea Deuteronomul. Și, cu toate că Moise și prezența lui domină cartea, de la aceste cuvinte de deschidere până la moartea lui, în țara Moabului (Deuteronomul 34:5), Deuteronomul (ca de altfel întreaga Biblie) este, în realitate, despre Domnul Isus. Fiindcă El este Cel care ne-a creat (Geneza 1; 2; Ioan 1:1-3), care ne susține (Coloseni 1:15-17; Evrei 1:3) și care ne răscumpără (Isaia 41:14; Tit 2:14). Și, într-un sens mai larg al acestor cuvinte, Deuteronomul ne descoperă modul în care Domnul continuă să creeze, să susțină și să-Și răscumpere poporul, în acest moment crucial din istoria mântuirii.

Practic, când copiii lui Israel sunt, în sfârșit, pe punctul de a intra în Canaan, Moise le predă o lecție de istorie, o temă care se repetă în toată Biblia: *Adu-ți aminte ce a făcut Domnul pentru tine în trecut.*

Acest avertisment ar trebui să însemne ceva pentru noi, care suntem la hotarul unei Țări Promise mai bune: „Când re trăiesc istoria noastră, parcurgând fiecare pas al progresului până în situația de acum [...] sunt plină de uimire și de încredere în conducerea lui Hristos. Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decât de a uita felul în care ne-a condus Domnul și lecțiile pe care ni le-a oferit El în istoria noastră.” - Ellen G. White, *Schițe din viața mea*, p. 196

Duminică, 3 octombrie – Slujirea lui Moise

În toată Biblia se simte prezența lui Moise. Deși nu este menționat până în Exodul 2:2, el scrisese cartea Geneza - istoria fundamentală, purtând autoritatea lui Dumnezeu, despre cine suntem, cum am ajuns aici, de ce lucrurile sunt atât de rele și, totuși, cum de avem speranță. Creația, căderea, făgăduința răscumpărării, potopul, Avraam, Evanghelia - toate își au rădăcina în Geneza, iar autorul ei a fost prorocul Moise. E greu să apreciezi influența pe care acest singur om, nu tocmai fără defecte, a fost totuși în stare să o exercite de partea lui Dumnezeu, pentru că L-a iubit și a dorit să-L slujească.

1. Citește Exodul 32:29-32, unde este consemnată conversația dintre Domnul și Moise, după comiterea îngrozitorului păcat cu vițelul de aur. Ce perspectivă ne oferă această situație despre caracterul lui Moise și de ce Domnul a putut să-l folosească în chip atât de minunat, în ciuda defectelor pe care le avea?

Chiar dacă Moise nu avusese nimic de-a face cu păcatul fraților lui, a încercat să mijlocească pentru ei, fiind chiar dispus să-și piardă propria mântuire în favoarea lor. Interesant este că în Exodul 32:32, atunci când Moise îi cere Domnului să „ierte păcatul lor”, verbul folosit înseamnă, de fapt, „a purta”. Astfel, înțelegând gravitatea păcatului și ce presupunea ispășirea lui, Moise l-a cerut lui Dumnezeu „să poarte” păcatele lor. Pentru că, în ultimă instanță, aceasta este singura cale prin care păcatul lor - și orice păcat - poate fi iertat.

Așadar, avem aici, încă de la începutul Bibliei, o expresie grăitoare a procesului de substituție în virtutea căruia Dumnezeu, în persoana Domnului Isus, va purta în El însuși toată pedeapsa păcatelor noastre - planul dinainte stabilit de Dumnezeu pentru salvarea oamenilor, totodată rămânând credincios principiilor Legii și guvernării Sale.

Într-adevăr, secole mai târziu, Petru avea să scrie despre Isus: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați” (1 Petru 2:24).

Între timp, în această situație și în reacția lui față de păcatul israeliților, îl vedem pe Moise în rolul de mijlocitor în favoarea poporului căzut, păcătos, o anticipare a ceea ce avea să facă Isus pentru noi (vezi Evrei 7:25).

Să fie dispus să-și piardă mântuirea pentru poporul lui?! Gândește-te mai mult la implicațiile acestor cuvinte. Ce putem învăța de aici cu privire la ce înseamnă să-ți iubești cu adevărat semenii?

Luni, 4 octombrie – Profeția împlinită

În ciuda unor erori pe care încearcă să le promoveze ca adevăruri (precum faptul că universul a luat ființă din „absolut nimic” sau că viața pe pământ a luat naștere la întâmplare, din simple substanțe chimice), știința ne-a oferit și unele perspective uimitoare cu privire la puterea creatoare a lui Dumnezeu. Armonia, echilibrul, precizia multor aspecte ale lumii naturale, chiar și în starea ei căzută, continuă să-i uimească pe aceia care le studiază. Și dacă Dumnezeu poate fi atât de exact în lucrurile fizice, cu siguranță că El este exact și în lucrurile spirituale. Așadar, în versetele introductive ale cărții Deuteronomul putem vedea mai mult din precizia extraordinară a lui Dumnezeu.

2. Care este semnificația profetică a faptului că Deuteronomul 1:3 vorbește despre „al patruzecilea an”? Deuteronomul 1:1-6

Ce s-a întâmplat după eșecul total, când Moise a trimis iscoadele de la Cades-Barnea ca să inspecteze țara și poporul a respins chemarea de a lua în stăpânire țara? Li s-a spus că nu aveau să intre în Țara Promisă așa cum speraseră. Și cât aveau să aștepte înainte de a intra în ea? „După cum în patruzeci de zile ați iscodit țara, tot așa, patruzeci de ani veți purta pedeapsa fărădelegilor voastre, adică un an de fiecare zi, și veți ști atunci ce înseamnă să-Mi trag Eu mâna de la voi” (Numeri 14:34).

Astfel, Deuteronomul începe de la al patruzecilea an, exact așa cum le spusese Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Cuvântul profetic al lui Dumnezeu este demn de încredere așa cum este Dumnezeu însuși și ce vedem în versetele de la începutul cărții este o dovadă în plus în această privință; adică Dumnezeu va face ce spune și va face *atunci când* El spune că va face.

Firește, aceasta nu este singura perioadă profetică pe care Dumnezeu a împlinit-o așa cum spusese. Privind înapoi din perspectiva noastră, putem găsi în Daniel 9:24-27, de exemplu, încadrarea temporală a vieții și a lucrării lui Isus pe pământ împlinită exact așa cum spusese Domnul. Vedem că perioada de „o vreme, două vremi și o jumătate de vreme (Daniel 7:25; vezi și Apocalipsa 12:6,14; Apocalipsa 13:5) a fost împlinită în istorie, ca și cele două mii trei sute de seri și dimineți din Daniel 8:14.

Putem vedea că Dumnezeu a împlinit cu credincioșie aceste profeții din trecut exact așa cum au fost prezise. De ce acest lucru ar trebui să ne dea siguranța că ne putem încrede în El și cu privire la lucrurile prezise a căror împlinire este încă în viitor?

Marti, 5 octombrie – De o mie de ori mai numeroși

După lunga și anevoioasa călătorie prin pustie, Moise, vorbind din partea Domnului (era totuși un profet; de fapt, mai mult decât un profet), a zis: „Vedeți, v-am pus țara înaintea, intrați și luați în stăpânire țara pe care Domnul a jurat părinților voștri, Avraam, Isaac și Iacov, că o va da lor și seminței lor după ei” (Deuteronomul 1:8).

Dar să observăm ce urmează.

3. Care este semnificația cuvintelor din pasajul de mai jos, îndeosebi în lumina faptului că ei au fost pedepsiți de Dumnezeu la propriu, din cauza răzvrătirii de la Cades-Barnea? Deuteronomul 1:9-11

Aici vedem un alt exemplu de bunăvoință din partea lui Dumnezeu. Chiar și în mijlocul pribegiilor din pustie, ei au fost binecuvântați: „Patruzeci de ani ai avut grijă să-i hrănești în pustie și n-au dus lipsă de nimic, hainele nu li s-au învechit și picioarele nu li s-au umflat” (Neemia 9:21).

Și Moise, arătându-și din nou dragostea pentru poporul lui, l-a cerut lui Dumnezeu să-i facă să se înmulțească de o mie de ori mai mult decât se înmulțiseră deja!

4. Ca urmare directă a binecuvântării lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat și ce pași a făcut Moise pentru a rezolva situația? Deuteronomul 1:12-17

Astfel, chiar și atunci când Domnul era prezent în mijlocul lor într-un mod atât de evident, exista nevoia de organizare, de structură, de un sistem de asumare a responsabilității. Israel era un *qahal*, o adunare organizată (vezi Deuteronomul 31:30), care în Noul Testament va deveni *ekklesia*, termenul grecesc pentru „biserică” (vezi Matei 16:18). Și, deși lucra într-un context diferit, Pavel nu s-a îndepărtat niciodată de rădăcinile lui evreiești, iar în 1 Corinteni 12 îl vedem clar cum descrie nevoia ca oameni calificați să își asume diferite roluri pentru o funcționare corespunzătoare a trupului, exact cum vedem aici, în Deuteronomul, și în *qahal*, sau adunarea organizată din pustie. Astăzi, asemenea lui *qahal* în trecut, biserica trebuie să fie un corp unit, în care oamenii îndeplinesc diferite roluri potrivit cu darurile lor.

Deși uneori auzim despre unii oameni cum se raliază împotriva religiei „organizate” (ce ar prefera ei, o religie „dezorganizată”, în schimb?), Cuvântul lui Dumnezeu, în special Noul Testament, nu recunoaște niciun alt fel de religie decât cea organizată.

Miercuri, 6 octombrie – Cades-Barnea

Amintirea episodului trist de la Cades-Barnea persistă dureros în primele secțiuni ale cărții Deuteronomul. După cum am văzut, această istorie nefericită stabilește fundalul imediat al cărții Deuteronomul și merită să aruncăm o privire mai îndeaproape spre ea.

5. Cum reacționează oamenii în fața raportului iscoadelor și care au fost urmările reacției lor? Numeri 14 (vezi și Deuteronomul 1:20-46)

Putem extrage multe lecții importante din această istorie, dar o lecție semnificativă, care va reapărea în carte, se poate găsi și în Numeri 14.

6. Deși îl vedem iarăși pe Moise în rolul de mijlocitor, ce anume este semnificativ în motivul pe care l-l prezintă Domnului pentru a nu-i nimici? Numeri 14:11-20

Să ne gândim la ce l-a spus Moise lui Dumnezeu: *Dacă faci așa, gândește-Te la cum vei ajunge să fii văzut în ochii egiptenilor și ai celorlalte popoare din zonă.* Acest aspect este foarte important fiindcă, în esență, tot ce intenționase Dumnezeu să realizeze cu Israel era nu doar pentru poporul ales, ci și pentru omenire, în general. Națiunea lui Israel trebuia să fie o lumină pentru lume, un martor pentru cei din vechime în ce privește dragostea, puterea și mântuirea găsite în adevăratul Dumnezeu, și nu în idolii fără valoare la care oamenii aceștia se închinau.

Cu toate acestea, după cum a zis Moise, dacă îi ștergea pe acei oameni din cartea vieții, care avea să fie rezultatul? Celelalte popoare aveau să spună: „«Domnul n-avea putere să ducă pe poporul acesta în țara pe care jurase că i-o va da, de aceea l-a omorât în pustie!»” (Numeri 14:16).

Cu alte cuvinte, vedem aici o temă care se regăsește în toată Biblia, și anume că Dumnezeu trebuie să fie glorificat în mijlocul poporului Său - că slava, bunătatea, dragostea și puterea lui Dumnezeu trebuie să fie descoperite în biserica Sa, prin ce face El prin poporul Său. Desigur, poporul Său nu va răspunde întotdeauna așa cum se așteaptă de la el, dar, în cele din urmă, Dumnezeu va fi slăvit prin lucrările Sale de pe pământ.

Citește Efeseni 3:10. Ce spune Pavel aici și cum se întâmplă acest lucru? Cum devine evidentă „înțelepciunea nespus de felurită” a lui Dumnezeu în univers? Dacă avem vreun rol, ca indivizi, care este el în realizarea acestui lucru?

Joi, 7 octombrie – Nelegiuirea amoriților

În Deuteronomul 2 și 3, Moise continuă relatarea istoriei israeliților și modul în care, datorită binecuvântării lui Dumnezeu, aceștia i-au înfrânt pe dușmanii lor; când au fost credincioși, Dumnezeu le-a dat biruință, chiar și asupra „uriașilor” (Deuteronomul 2:11,20; 3:13).

Desigur, acest lucru aduce în discuție subiectul dificil pe care trebuie să-l abordăm măcar în trecere: distrugerea acestor popoare. Deși, adesea, copiii lui Israel mai întâi îi vorbeau de pace unui popor străin (Deuteronomul 20:10,11), dacă totuși acesta nu accepta oferta lor, atunci uneori israeliții mergeau și-l nimiceau, ucigând inclusiv femeile și copiii (Deuteronomul 2:33,34).

Unii încearcă să ocolească această chestiune, spunând pur și simplu că astfel de relatări nu sunt adevărate. Totuși, deoarece noi credem că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire (2 Timotei 3:16), aceasta nu este o opțiune pentru adventiștii de ziua a șaptea. Astfel, încă ne confruntăm cu complicata întrebare legată de aceste incidente.

7. Ce i-a spus Dumnezeu lui Avram în Geneza 15:16 și ce lumină aduce textul asupra acestui subiect dificil? Geneza 15:1-16

Nu există nicio îndoială că multe dintre aceste națiuni păgâne erau extrem de brutale, de nemiloase, și ar fi putut să se confrunte în mod justificat cu mânia și cu pedeapsa lui Dumnezeu cu mult timp înainte. Acest lucru este adevărat, și chiar dacă Dumnezeu a așteptat cu răbdare ca ei să-și schimbe căile și nu au făcut-o - aceasta tot nu schimbă realitatea dură a uciderii tuturor locuitorilor acelor cetăți, inclusiv a copiilor.

Adevărul este că, deocamdată, date fiind informațiile limitate pe care le avem despre întregul context al acelor evenimente, trebuie doar să acceptăm realitatea aceasta grea și să ne încredem în bunătatea lui Dumnezeu, care a fost descoperită în atât de multe feluri. Credința nu înseamnă doar să-L iubim pe Dumnezeu într-o zi frumoasă, într-o pădure încântătoare, plină de priveliști și de sunete minunate. Înseamnă și să ne încredem în El în ciuda a ceea ce nu înțelegem pe deplin.

Citește 1 Corinteni 10:1-4 și Ioan 14:9. Cum ne ajută versetele acestea și altele asemănătoare să învățăm să ne încredem în dragostea, în dreptatea și în bunătatea lui Dumnezeu chiar și atunci când vedem lucruri care par greu de potrivit cu această înțelegere despre El?

Vineri, 8 octombrie – Un gând de încheiere

„Potrivit imaginii biblice despre canaaniți, oamenii aceștia erau extrem de nelegiuiți și nimicirea lor a reprezentat judecata lui Dumnezeu pentru păcatele lor. Distrugerea canaaniților nu a fost nici prima, nici ultima dată când Dumnezeu a acționat în felul acesta. Diferențele dintre destinul canaaniților și destinul omenirii (cu excepția familiei lui Noe), așa cum îl descrie Geneza 6-9, au constatat în dimensiunea și în mijlocul distrugerii. [...]

Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca israeliții să facă din *herem* (distrugere totală) o politică generală față de cei din afara lor. În mod explicit, Deuteronomul 7:1 identifică și, astfel, delimitează popoarele-țintă. Israelii nu trebuiau să acționeze la fel împotriva arameilor, a edomiților, a egiptenilor sau a oricărui alt popor (cf. Deuteronomul 20:10-18). [...]

Canaaniții au avut parte de un destin cu care, în cele din urmă, toți păcătoșii se vor confrunta: judecata lui Dumnezeu. [...]

Deși, ca popor, canaaniții au fost țintele judecății lui Dumnezeu, ei au avut înainte cel puțin patruzeci de ani de avertizare (vezi mărturia lui Rahav din Iosua 2:8-11).” - Daniel I. Block, *The NIV Application Commentary: Deuteronomy* (Zondervan, Grand Rapids, Mich., 2012, pp. 98-99)

STUDIU LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: 2 Corinteni 1-7

1. Care sunt destinatarii cărora le adresează Pavel A doua epistolă către corinteni?
2. Ce trăiri sufletești avea Pavel în timp ce scria această epistolă?
3. Pentru cine este acoperită „Evanghelia noastră”?
4. Ce îi ruga Pavel fierbinte pe corinteni?

Evanghelizare, Secțiunea 16, subcapitolul „Calea de intrare pentru evanghelizare”

5. Cine este pionierul pentru lucrarea Evangheliei?